

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Ser actius

Un tret comú de les persones que tenen la possibilitat de fer vacances (segons dades estadístiques, al voltant de les dues terceres parts de la població) és la mobilitat, encara que les formes de «moure's» siguin molt variades. Hom pot anar en un altre lloc i restar sedentari o bé llançar-se a córrer món. Sempre, però, es torna amb coses per explicar, amb experiències i sensacions que oxigenen l'esperit fins al punt de poder concloure que allò que s'ha viscut –viatjar, conversar, llegir, caminar, pregar, fer esport, descansar, contemplar... – ha estat una activitat.

Tenint present això, s'ha triat una il·lustració per a la portada: una foto de la família ignasiana durant

el seu pelegrinatge a Lurdes de França, del 27 juliol al 4 d'agost. Hi commemoraren el cinquè centenari del naixement de sant Francesc Xavier i del beat Pere Favre i el 450è aniversari de la mort de sant Ignasi de Loiola. És un exemple de les moltes trobades, cursets, pelegrinatges... que s'han fet durant l'estiu i que també mereixen el nom d'activitat.

Començat ja el mes de setembre, sabem que ens espera un nou curs. I una nova oportunitat per a demostrar que, com a membres de l'Església, estem disposats a actuar en les diverses propostes que ens farà la diòcesi, l'arxiprestat, la parròquia, el moviment o grup al qual pertanyem.

Diumenge XXII de durant l'any | Cicle B.....

Primera lectura | Del llibre de Deuteronomi – 4,1-2.6-8
Moisès digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los.

Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dóna, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent." I, realment, quina és la nació que tingui els seus

déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? [...]»

Segona lectura | De la carta de sant Jaume – 1,17-18.21b-22.27

Germans meus estimats, [...] acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

De l'evangeli segons sant Marc – 7,1-8a.14-15.21-23

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem, es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua, vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes

tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dóna és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans." Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.»

Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

La paraula plantada | S.R.S.

L'apòstol sant Jaume, en la seva carta, diu als seus deixebles que han d'acollir amb docilitat la paraula plantada en ells, fent referència, amb aquesta expressió, a la fe que havien rebut a través de la paraula dels apòstols. Als qui som cristians, d'una manera o d'una altra ens ha arribat la paraula de l'evangeli i hi creiem, talment que la nostra fe és l'arbre que neix d'aquesta paraula plantada. Al costat d'aquesta, moltes altres paraules ens han arribat i algunes fruiten en les nostres conviccions, en el nostre comportament, en la nostra manera de viure tant a nivell individual com social. No podem negar, però, que també hem interioritzat sovint paraules contradictòries que ens frenen a l'hora de poder acollir

amb docilitat els ensenyaments de l'evangeli. Àdhuc pot passar i ha passat en la història que els mateixos que ens trameten la «paraula» de Jesús ens la donen de manera que conté aspectes que no s'adiuen amb la voluntat del Senyor.

Tant individualment com socialment en la conducta dels cristians hi ha hagut odís, menyspreus, persecucions i guerres, invocant el nom de Crist. Avui també altres religions procedeixen d'aquesta manera i ens porten a tots a l'odi i a la guerra. Convé molt que recordem que sempre ens hem de declarar contraris a qualsevol postura antiga o moderna d'aquest tipus, ja que aquesta no és la paraula plantada en el nostre cor per Jesús.

Tornar a mirar el Pla Pastoral | Romà Casanova, bisbe de Vic

Comença aviat el nou curs escolar i també, juntament amb aquest, el nou curs pastoral de les parròquies i moviments del nostre bisbat. A poc a poc la catequesi i la formació, així com les diferents activitats de servei i de litúrgia, aniran prenent la dinàmica pròpia del treball normal en l'esperança del fruit per a glòria de Déu i bé de les persones concretes que formem la nostra Església diocesana.

És el moment propici per a programar i proposar objectius a tots els nivells, tant familiar, com parroquial, tant dels moviments i grups com des del nivell de tota la diòcesi. Sempre és bo programar amb realisme i intentant de complir la voluntat de Déu. És bo tornar a mirar de sembrar, encara que la sembra no doni sempre el bon fruit que esperem. La mateixa paràbola del sembrador que Jesús ens ensenya i que trobem en l'evangeli, ens expressa que la sembra no sempre és bona, i que el fracàs es fa present en moltes ocasions. Però també cal pensar que la llavor és bona i en trobar la terra bona dona fruit. Però quan diem sembrar la llavor evangèlica no ho diem solament en el sentit de conèixer l'evangeli, sinó encara més en el sentit que el que s'anuncia és el mateix Jesucrist. No oblidem que la bona nova de l'evangeli és Jesucrist. No convertim mai l'evangeli en el paradigma de valors

i actituds, en un mer objecte al servei d'una ideologia. L'únic que salva el món, en el sentit de l'únic que pot omplir el cor de l'home, és la Persona de Jesucrist, Fill de Déu.

L'inici de curs és, doncs, un bon moment per a tornar a il·lusionar-nos en la tasca de l'evangelització en la comunió de l'Església. Recordem que des del 18 de setembre de l'any passat tenim un Pla Diocesà de Pastoral que ens ha d'acompanyar fins al 2008. Us recordo les paraules que vaig dir en el decret de promulgació: «Aquest Pla Diocesà de Pastoral ha de ser el que ha d'inspirar els plans de treball pastoral de les parròquies i arxiprestats, de les delegacions i secretariats, dels moviments i serveis ... de tots els qui vulguin treballar en comunió amb aquesta Església diocesana per a anunciar l'Evangeli. La seva realització és obra de tots.»

Així, doncs, és hora de tornar a prendre a les nostres mans el Pla Diocesà Pastoral, tant les persones i famílies com les parròquies i institucions diocesanes, i fer-ne una lectura amb l'afany de trobar noves propostes a realitzar en el curs que ara comença. El Senyor beneeix amb fruit abundant el treball en la comunió de l'Església.

Agenda litúrgica de la setmana

3. Diumenge XXII de durant l'any.

Sant Gregori, el Gran, papa i doctor de l'Església. Sant Règul, bisbe.

Lectures: Deuteronomi 4,1-2.6-8 / Salm 14 / Jaume 1,17-18.21b-22.27 / Marc 7,1-8.14-15.21-23

Litúrgia de les hores: Setmana II

4. Dilluns. Nostra Senyora de la Consolació. Santa Rosalia, verge.
Lectures: 1 Corintis 2,1-5 / Salm 118 / Lluc 4,16-30

5. Dimarts. Sant Llorenç Justinià, bisbe.
Lectures: 1 Corintis 2,10b-16 / Salm

144 / Lluc 4,31-37.

6. Dimecres. Sant Faust, màrtir.

Lectures: 1 Corintis 3,1-9 / Salm 32 / Lluc 4,38-44.

7. Dijous. Santa Regina, màrtir. Sant Jocelí, bisbe.

Lectures: 1 Corintis 3,18-23 / Salm 23 / Lluc 5,1-11

8. Divendres. El Naixement de la Verge Maria. Sant Adrià, màrtir. Santa Rut.

Lectures: Miquees 5,1-4a / Salm 12 / Mateu 1,1-16.18-23

9. Dissabte. La Mare de Déu del

Claustre. Sant Pere Claver, prevere.

Lectures: 1 Corintis 4,6b-15 / Salm 144 / Lluc 6,1-5.

10. Diumenge XXIII de durant l'any.

Beat Domènec Castellet, Lluís Eixarc i Jacint Orfanell, màrtirs.

Lectures: Isaïes 35,4-7a / Salm 145 / Jaume 2,1-5 / Marc 7,31-37

Vosaltres abandoneu
els manaments de Déu
per mantenir les tradicions
dels homes

Un apunt del país de Jesús | Carles Riera

Jerusalem, es miri des d'on on es miri, produeix un viu impacte en la nostra nineta trista: la irradia, l'encén. No cal regatejar, a aquesta ciutat ben construïda, cap dels elogis que hom li ha dedicat. Vista a mitja tarda, des de la muntanya de les Oliveres, assentada sobre l'altiplà calcari, amb la bola del sol per barret –i, com volent-hi rivalitzar, la daurada cúpula de la mesquita d'Omar–, fa honor als cants i als himnes amb què savis i profetes s'hi han adreçat des de temps antics.

Cases i paisatge formen un conjunt tan harmoniós que de seguida sorgeixen inevitables ganes de dedicar a aquesta ciutat un aplaudiment clamorós: l'esplanada del temple, murs i portals, monuments i santuaris, els minarets pertot, el torrent dels Formatgers, de la Gehenna, Cedró, les feixes d'oliveres, els xiprers arrengrerats... obres d'art, soledats infinites –que diu Rilke–, un conjunt de color d'os amb taques de verd fosc, un conjunt magnífic, sense estridències ni detonàncies arquitectòniques, formant un tot compacte, únic.

Hi vaig ser ja fa setze anys; encara la contemplo: m'esplaió pensant en els seus colors daurats i en aquella olor tan especial, barreja de creences i de sentiments humans. En revisc la flaire sempre que recito: «Quina alegria quan em van dir: "Anem a la casa del Senyor!" Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem!»

Una inclinació natural i l'arrel cristiana ens mena a resseguir-ne carrers i places. A fer cap al mur de les Lamentacions, a la porta de Damasc o de Siquem, a la torre Antònia (construïda per Herodes), al Cenacle –on s'institueix l'Eucaristia–, a la basílica i convent de la Dormició –on, segons la tradició, morí la Verge Maria–, a l'església de Sant Pere in Gallicantu –la casa de Caifàs–, a la Via Dolorosa... La visita a l'església del Sant Sepulcre és de les més concorregudes: ortodoxos, llatins o catòlics i armenis tenen la custòdia d'aquest temple dissenyat per arquitectes bizantins, part defora de les muralles. El pujolet del calvari, avui dintre l'església, és lloc constant de pregària en record de la mort de Jesús. Hi ha una capella per al ritu siríac, tota fumada.

Aquest tot harmònic, que diu el salmista i que és exacte, contrasta amb la bigarrada pluralitat d'idees, de creences, de pobles i de races. Jerusalem, i Israel en general, ha crescut assaonada per plors i llàgrimes de molta gent al llarg del temps. Jerusalem ha estat destruïda moltes vegades, si bé sempre ha renascut de les cendres. També avui (estiu del 2006), a tocar, al Líban i al nord d'Israel, hi passen fets dolorosíssims (la guerra, ai la

guerra!). I això que en el «Càntic de pelegrinatge, referit a David», que és el ja esmentat salm 122 (121), el tema de la pau (xalom, en hebreu) va ressonant insistentment en els versets 6-8 com un eco del nom Jerusalem (cf. BCI): *Augureu la pau a Jerusalem: / «Que visquin segurs els qui t'estimen! / Que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets!» / Per amor dels meus germans i els meus amics, / deixeu-me dir: «Que hi hagi pau dintre teu!»*

Un tot compacte, doncs, però també una terra amb els seus contrastos i antagonismes, com antagònica és, per un costat, la pau volguda, desitjada, i, per l'altre, la guerra consentida, soferta i que fa sofrir. Si ja Salomó no sabé conservar l'esperit d'unió! Jerusalem és una cruïlla on conflueixen les tres grans religions: jueva, cristiana i musulmana. Palestina és territori d'alts i baixos: de muntanyes i de valls, d'eucaliptus suaus devora punyents figueres de moro –o figueres de pala, tal com en diu mossèn Cinto en el seu *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa*–, d'una pau... armada –jovencells soldats units amb metralleres patrullen pels carrers de les ciutats–. A mitja tarda, tot resta apagat, quiet i mut, una calma únicament esbotzada per l'esfilagarsat cant del muetzì –l'encarregat de fer la crida a l'oració des del minaret–, el mateix que et desperta a dos quarts de cinc del matí. Voleu més contrastos? A Natzaret, en tal hora matutina, el muetzì –avui electrònic– convoca l'Islam a la pregària; quan ha acabat, canten els galls; llavors els grills i les cigales callen (bona programació!).

En pelegrinatge

A Terra Santa, en pelegrinatge, s'hi va a sintonitzar amb la Paraula, a llegir els textos bíblics *in situ*. Recorrent els

La porta Daurada, tapiada pels turcs l'any 1530. Fotos: Arxiu

Llocs Sants, hom ressegueix les petjades de Jesús, que va trepitjar aquesta terra, en la qual va néixer, patir, morir, ressuscitar i hi dugué a terme l'obra de la Redempció. El monjo montserratí Romuald M. Díaz i Carbonell, en el seu llibret *Pelegrins de la Paraula a Terra Santa* (1989), ofereix una bona síntesi dels indrets que els pelegrins desplaçats a la Terra Promesa solen visitar.

Comenci per on comenci la ruta, en totes les tres parts que històricament formen Palestina –Galilea, al nord; Samaria, al centre, i Judea, al sud– hi ha punts d'interès. A l'alta Galilea, Natzaret captiva tot d'una el visitant: cases no gaire altes, però esvelts xiprers en cada jardinet; un uadi travessa la població; hi destaquen la basílica de l'Anunciació i l'església de Sant Josep. A Acre, o Sant Joan d'Acre –l'antiga Ptolemaida dels llibres dels Macabeus i dels Actes–, destaquen murs, torres i fortificacions, amb un port que fou de gran influència. Pujar al mont Carmel és fer-ho a una de les muntanyes bíbliques –com el Tabor– que era més famosa per la seva bellesa («l'esplendor del Carmel i de Saron», Is 35,2; «el teu cap s'aixeca com el Carmel, de porpra és la teva cabellera», Ct 7,6): «el Tabor és enmig de les muntanyes i el Carmel arran del mar» (Is 46,18); el mateix nom, *Carmel*, ja significa 'vinya, jardí'. Cesarea Marítima és un port de la Mediterrània amb restes romanes, cristianes i dels croats, amb interès epigràfic i també per la cèlebre escola teològica, i biblioteca, fundades per Orígenes. Haifa, important per la necròpolis, és avui la tercera ciutat de l'estat d'Israel, després de Jerusalem i Tel-Aviv.

En una passejada pels camins de Jesús no ens podem oblidar de cap manera d'apropar-nos a Tiberíades –ciutat que rebé el nom del de l'emperador Tiberi– ni al famós llac a tocar, conegut també per llac de Genesaret o Quinneret (del mot hebreu que significa 'arpa', perquè en recorda la forma) o per mar de Galilea. Tot és u, i és

ben singular. I des d'allà, amb una embarcació, fer cap a Cafarnaüm i visitar-hi les restes de l'anomenada «casa de Pere», el príncep dels Apòstols –que diu Egèria–, i la sinagoga. Durant aquest curt però inoblidable periple veurem Magdala al fons, on va néixer Maria Magdalena, muntanyes tocades pel sol, vinyes verdes vora el mar, preciosíssima visió per a uns ulls encuriosits, i veurem la plana de Tabga, on hom situa el miracle de la multiplicació dels pans i dels peixos, i veurem també les muntanyes de l'Alt del Golan.

Fer cap a Canà de Galilea, que guarda viu en la memòria el primer miracle de Jesús, pujar al Tabor de la transfiguració –magnífica talaia cenyida de terebints– i atansar-se al Jordà en el lloc on el riu surt del llac de Tiberíades i, allà, renovar-hi el baptisme, són moments habituals en qualsevol peregrinació amb ànsia de Déu per aquestes beneïdes terres de Palestina. I, un altre dia, ja els romeus, menats per un bon guia, se'n van cap a Jericó (hi ha qui diu que els dàtils més bons són els d'aquí), a la plana del Jordà, de clima quasi tropical, la ciutat de les palmeres (cf. Dt 34,3), amb el tel es-Sultan –la urbanització més antiga del món–, amb la font d'Eliseu; Jericó, ciutat de pas de Jesús –hoste a la casa de Zaqueu (Lc 19,1-9)– fent cap a Jerusalem. Tot seguit, travessant el desolat desert, hom arriba a la Mar Morta, o mar de la Sal, i a Qumran, amb els seus famosos manuscrits; escampades ací i allà, tendes de beduïns, apedaçades i amb roba estesa. Altres indrets d'interès són Massada, amb la cèlebre fortalesa herodiana; Bersabé, per on passà el profeta Elies camí de l'Horeb, Ramet el-Khalil, identificat amb Mambré, i Hebron –El-khalil, per als àrabs–. Pujant cap a Jerusalem passem per Betània (és obligat de visitar-hi la suposada tomba de Llätzer). A Ain-Karem, poblet muntanyós prop de Jerusalem, la tradició hi situa la visita de Maria a la seva cosina Elisabet i el naixement de Joan Baptista; a Betlem hi nasqué el Messies i s'hi visita la basílica bastida damunt la Cova, a la cripta, sota l'altar major.

Magraners atònits, garrofers estupefactes, alvocaters... Cabres que pasturen a l'ombra. Parades de síndries (són molt bones les síndries i molt dolents els melons, diuen). Joves tractoristes amb el solideu –*kipah*–, vailets que empaiten els turistes pidolant...

En fi, moguts pel neguit de l'esperança i amb ganes de comprendre la Paraula, amb els ulls eixorivits pel sol voltem amunt i avall sens parar. I vet aquí aquestes vívides impressions, aquestes quatre pinzellades d'un recorregut pel país on Déu es va fer pobre i humil, en la plenitud dels temps.

Compte solidari 100x1 | Càritas Diocesana de Vic.....**Setembre del 2006**

45.- Home amb greus problemes de salut cobrant una pensió mínima de jubilació. Necessita comprar urgentment uns medicaments per al seu tractament, però ell no pot fer-hi front. Import: 40 euros.

46.- Noia en procés de desintoxicació, sense ingressos ni suport familiar. Sol·licita ajuda per a cobrir el cost dels bitllets per a assistir a la comunitat terapèutica. Import: 50 euros.

47.- Persona sola en procés de reinserció laboral amb moltes dificultats degudes a la seva avançada edat. Sol·licita ajuda per a poder cobrir l'alimentació mentre no s'incorpora a la nova feina. Import: 60 euros.

48.- Noia sola en situació d'il·legalitat. Els seus únics ingressos provenen de feines de neteja que va realitzant de manera esporàdica. Sol·licita ajuda per a cobrir l'alimentació. Import: 100 euros.

49.- Noi de 35 anys acabat d'arribar d'Amèrica del Sud. No té cap suport familiar ni habitatge on residir.

Sol·licita ajuda per a cobrir el cost d'una pensió mentre busca una alternativa on viure. Import: 120 euros.

50.- Parella en situació d'atur de llarga durada. Han hagut de deixar el domicili on residien després que els desnonessin per no poder fer front al lloguer. Sol·liciten ajuda per a cobrir el cost d'un nou pis. Import: 200 euros.

51.- Matrimoni amb tres criatures menors d'edat a càrrec seu. S'ha detectat un greu problema de sordesa a la filla petita, per la qual cosa han de comprar uns audífons especials que no poden assumir. Sol·liciten ajuda per a poder-se'n fer càrrec. Import: 300 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83.

Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Caixa Manlleu **2040.0020.15.8000945579**.

La saviesa ha construït el seu palau | S.R.S.

Aquest text havia de substituir al que erròniament es va publicar, en l'edició de Vic del Full Diocesà, a la pàgina 2, el propassat 20 d'agost.

Això ens diu avui el llibre dels Proverbis, text de l'Antic Testament ple de judicis i opinions plenes de seny. Sabem tots que la paraula «saviesa» no és pas sinònim de coneixement profund.

Va molt més enllà i no és «savi» tot aquell que és un acumulador de ciència, sinó el qui sap entendre el món i els humans i en sap treure conseqüències per al seu comportament i per a fer-ne partícips els altres.

Per això convé que ens esforcem a viure sota teulada d'aquest palau que ha construït la saviesa

per a esdevenir beneficiaris d'aquesta actitud profundament humana i beneficiosa per al qui la té i per als qui el volten, que fa de la nostra existència en el món un espai de pau, de bonhomia, de companyonia, de benestar, amb la significació que, al peu de la lletra, té aquesta paraula: «ben estar».

Esforcem-nos a no ser desitjosos d'acumular-ho tot: riquesa, poder, domini, independència, llibertat sense límits, perquè en el palau que construïm només hi cabrem nosaltres i, al final, serà un munt de ruïnes, de soledat i de tristesa. Vulguem ser feliços en un palau edificat per la saviesa de Déu!

Nou orgue a l'església.....

Taradell.- Per la festa major d'enguany en honor del patró sant Genís, ja es va poder sentir la música de l'orgue restaurat a l'església parroquial, per bé que el concert inaugural tingué lloc el dia 26 a càrrec de l'organista Modest Moreno amb la interpretació d'obres de Bach, Mozart, Mendelssohn, P. Viola, etc. La parròquia ha fet un esforç en la feina de restauració del notable instrument musical i la seva ubicació a la nau i per això espera que ajudi a les celebracions i doni més solemnitat als actes litúrgics. Així mateix regracia tots els qui han ajudat a tirar endavant aquest projecte i hi han ajudat econòmicament. Taradell, una vila amb una gran tradició musical, ha vist augmentat el seu àmbit de gaudir de la bona música.

Mort de Mn. Alfons Puig i Pujalt

Vic.- El dia 30 de juliol morí a Vic Mn. Alfons Puig i Pujalt, rector jubilat de Sant Martí de Centelles.

Havia nascut a Centelles el maig de 1917 i, després dels estudis eclesiaístics al nostre seminari, fou ordenat prevere el 29 de juny de 1942.

Primer fou vicari de Sta. Maria de Corcó i, successivament, de Sant Vicenç de Castellet i de Sant Hipòlit de Voltregà. Més tard, capellà de la colònia Lacambra i, en 1952, ecònom de Cavallera fins a 1955, en què, amb lletres comendatícies, passa a l'arquebisbat de Barcelona, al qual s'incardinà en 1971.

En l'any 1980 tornà al bisbat de Vic i fou nomenat rector de Sant Martí de Centelles, fins que es jubilà, en 1965, i anà a viure a la casa sacerdotal.

La seva gran afició era la música i havia compost diverses peces de caire religiós i popular.

Que el bon Déu li hagi premiat els seus llargs vintanta-nou anys al servei de l'Església.

Reposi en pau.

Casa d'exercicis - Cova de Sant Ignasi

Una de les activitats que es faran durant el mes de setembre és «El mes d'Exercicis», del dia 1 al 30. L'acompanyament espiritual anirà a càrrec del P. Josep M. Bullich, sj.

També, durant el mes de setembre, hi haurà dues sessions de «8 dies en grup». Les dirigiran, respectivament, el P. Josep Ll. Corrons, sj, del dia 1 al 10, i el P. Xavier Melloni, sj, del dia 11 al 20.

Podeu demanar més informació sobre aquestes activitats trucant al telèfon 93 872 04 22 o bé escrivint a la següent adreça de correu electrònic: covae@jesuites.net

► Intencions de l'Apostolat de l'Oració per al mes de setembre

General: Perquè tots aquells qui utilitzin els mitjans de comunicació social ho facin sempre amb consciència i responsabilitat.

Missionera: Perquè als territoris de missió tot el poble de Déu consideri com a prioritat la seva formació permanent.

L'art de decidir | Vicenç Ambrós i Besa

Tothom, al llarg de la seva vida, ha de prendre decisions. Poden ser dicotòmiques o amb una multiplicitat d'opcions. Quotidianes o transcendents. Fruit d'una reflexió o més aviat d'un impuls. Suposadament pròpies o imposades per circumstàncies externes. Encertades o equivocades. En qualsevol cas, tanmateix, decisions.

Sobre aquest tema, com es pot comprovar, hi he donat unes quantes voltes. He tingut ocasió de cavil·lar-hi arran d'un fet que m'ha colpit i que m'ha fet pensar en una decisió concreta presa per algú que coneixia.

He arribat a una –si més no, puntual– conclusió. Estic convençut que les decisions mostren l'autèntica personalitat o individualitat dels éssers humans. Així mateix, la manera com les prenen exemplifica llur tarannà. I les decisions que cada un de nosaltres adopta exporten la nostra manera de ser als altres i, per descomptat, també a nosaltres mateixos.

El fet de no arribar a decidir-se mai, fins i tot, ja podria ser considerat una mena de decisió. Les ments més indecises opten per no escollir cap opció, per fer-se fonedisses, per no córrer cap risc o per retardar la resposta. Això, en certa manera, insisteixo, ja és una decisió. Presa tàcitament, però també una decisió.

Podem considerar que allò que distingeix la tria d'una o diverses opcions respecte de l'atzar és la concurrència de la voluntat humana. En altres paraules: ni les persones més impulsives no poden decidir sense voler. I això ens condueix a una derivació: convé cultivar la nostra voluntat o consciència per –en la mesura del possible– no haver-nos de penedir d'haver escollit un o altre camí en la vida.

Tornem al principi. Ens equivoquem. Tothom n'és conscient, i ho admitem. També ensopeguem dues vegades –i tres, i quatre, i més i tot– amb una mateixa pedra. Aquest fet, si em permeteu l'incís, ens hauria de fer reflexionar. En cap cas, però, no hem de dubtar de la nostra capacitat de decidir, perquè aleshores estaríem dubtant de la nostra aptitud per a afrontar la vida. I amb itinerari o sense, viure és una ruta prou llarga per a anar a la deriva algun cop i saber arribar a bon port sempre que ens ho proposem. Rendir-se i sotmetre's al jou de la indiferència a conseqüència d'un error, per més que l'hàgim reiterat, és innecessari i absurd.

No cal dir que proposar-se arribar a bon port –no solament al final del trajecte, sinó també a cada escala del seu recorregut– és ja una decisió prou important per a meditar-hi una bona estona. Viure és decidir. I decidir és tot un art.

Dites casolanes | Sebastià Codina

L'hàbit no fa el monjo

El que veritablement es viu és una cosa, i les aparences a vegades són unes altres. N'hi ha que identifiquen les persones amb la manera de vestir. Si altres hores anava mig bé, ara potser no gaire. Pel carrer no deu convenir portar gaires distintius. No cal cridar l'atenció pel color o les formes de vestir. És molt millor que la manera de parlar, d'expressar-se i d'actuar manifestin obertament els sentiments que nien dintre la ment de les persones.

Però, alerta! Només el que som i vivim convenç. El que fem i diem té una importància relativa. A la boca se li fa dir el que es vol. El que fem, potser tampoc no convenç gaire: n'hi ha que, per quedar bé, són capaços de tot i una mica més.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Benigne Rafart
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19 / Fax 973 48 09 51
Correu electrònic: brafart@xtec.net

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60